

15 Δεκεμβρίου 1990

Το Ξιλητάριο

5' 5"

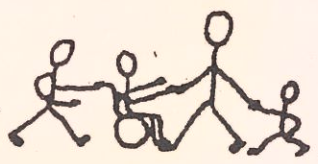
λόγου και οικολογίας.

ΑΝΤΙ-ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ...

Να λοιπόν που τελειώνει και αυτός ο χρόνος και έρχεται το 1991. Με τα αντιτρομοκρατικά του, τα αντιαπεργιακά του, τα αντιεκπαιδευτικά του, τα αντιλαϊκά του και δε συμμαζεύεται. Προυπαντίζοντας τα αντί του νέου έτους αντιβγάζουμε αυτό το αντι-εορταστικό αντι-ξιλητάριο (το τελευταίο για φέτος) και σας ευχόμαστε χρόνια καλά και κατά προτίμηση λίγα (κατά το λίγα και καλά)...

Ραντεβού μετά τις διακοπές.. Να περνάτε καλά και να διαβάζετε και κανένα Ξιλητάριο... Έτσι, για να μην ξεχνιώμαστε.

Παρά της (αντι)τετράδος.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ, ΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ, ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ...
ΓΙΑ ΤΗΝ ΛΕΡΟ

Λαμβάνοντας υπόψη τη διεθνή πραγματικότητα στον τομέα της ψυχικής υγείας και των ψυχιατρικών ιδρυμάτων ειδικότερα, το Κρατικό Θεραπευτήριο Λέρου (Κ.Θ.Λ.) θα μπορούσε να διεκδικήσει τον τίτλο του "θεσμού της βίας" που μοιάζει να έχει μείνει απυρόβλητος από κάθε είδους μεταρρυθμιστικές προσπάθειες. Αυτό ήταν τουλάχιστον το μήνυμα που πέρασε, όχι πολύ πριν, από τον ελληνικό και ευρωπαϊκό Τύπο. Σήμερα όμως, που τα ψυχιατρικά ζητήματα έχουν πάρει έναν άλλο δρόμο, θα μπορούσε ένα "στιγμά" ΓΙΑ-ΤΗ-ΛΕΡΟ-ΚΑΙ-ΜΟΝΟ να παραμείνει; Έχοντας πληροφορηθεί για τις "νεότερες επιστημονικές εξελίξεις" στον ιδρυματικό χώρο (βλέπε κλειστά τμήματα και θεραπεία με ηλεκτροσόκ ενδεικτικά) η εμπειρία και οι προβληματισμοί που θα θέλαμε να μεταφέρουμε σ' αυτό το άρθρο ενώ αφορούν το Κ.Θ.Λ. αναγκαστικά, δεν περιορίζονται σ' αυτό.

Ας δούμε τι πραγματικά συμβαίνει για τη Λέρο αυτή την εποχή: Η ηγεσία του Υπουργείου Υγείας-Πρόνοιας αποφασίζει να λάβει μια σειρά από φαινομενικά

"Ξεκομμένα" μέτρα:

1. Μετακίνηση-μεταγωγή 110 τροφίμων σε ψυχιατρικούς Ξενώνες με ικανοποιητική υποδομή στο υλικότεχνικό επίπεδο και μη εκπαιδευμένο προσωπικό (ντόπιους κατοίκους), με δεδομένη τη μη ευαισθητοποίηση πια πριν των κατοίκων των περιοχών αυτών.

2. Ταξινόμηση, με ψυχιατρικά διαγνωστικά κριτήρια των τροφίμων, εν ολίγοις σύμφωνα με την προ 20ετίας κατά μέσο όρο, διάγνυσή τους: εδώ δεν είναι αναγκαίο να μιλήσει κανείς για ιδρυματοποίηση, καθώς αυτή η "διαγνωστική κατηγορία" δεν υπάρχει στα εγχειρίδια της κλασσικής ψυχιατρικής. Και δεν έχει βέβαια σημασία το ότι περιγράφει άμεσα την εικόνα του τρόφιμου ΤΡΑ.

3. Οικονομικά κίνητρα-ΚΑΙ ΜΟΝΟ-για όσους γιατρούς και ειδικά ψυχιατρούς δεχτούν να δουλέψουν στη Λέρο (φαίνεται πως η ανυπαρξία "φιλοσοφίας" στο χώρο δουλειάς πληρώνεται αδρά).

Στόχος όλων αυτών των "μέτρων": η συνέχιση της ΕΘΚικής επιχορήγησης για μεταρρυθμιστικές προσπάθειες στα ελληνικά ψυχιατρεία (ν.815/84) και από την άλλη μία αποσυμφόρηση και ένα "φτιασίδιμα" για τη Λέρο (οποιαδήποτε σχέση με το 1957 και τη δημιουργία του Κ.Θ.Λ. είναι ΕΝΤΕΛΩΣ ΤΥΧΑΙΑ!).

Ταυτόχρονα εγκρίνεται το διακρατικό πρόγραμμα αποκατάστασης που προτάθηκε από τους 3 από τους 6 συνολικά ψυχιάτρους, οι οποίοι δουλεύουν στο Κ.Θ.Λ. σε μια προοπτική κοινωνικής επανένταξης των τροφίμων. Αυτό προβλέπει διευρωσιακή συνεργασία από επιστημονικές ομάδες ελλήνων και ξένων, και εμπειρία σε θέματα αποκατάστασης (π.χ. ομάδα Γεργέτσης).

Όμως ψεύ! το Υπουργείο περικλύπτει το διακρατικό και στην πράξη το καθιστά ανεφάρμοστο. Ηδη, συνεπώς, η αντιφατική πολιτική που ασκήθηκε στο θέμα Λέρου και που εξαρχής ήταν συγκρουσιακή, φαίνεται ότι οδηγήθηκε σε ποιοτικό άλμα προς την πλευρά της ψυχιατρικής αντι-μεταρρύθμισης, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπάρχουν περιθώρια αντίστασης και σ' αυτό.

Μέσα σ' όλο αυτό τον "οργασμό ενδιαφέροντος" για τη Λέρο από κυβερνητικής πλευράς, δουλέψαμε κ' εμείς εθελοντικά στο Κ.Θ.Λ. Ο προσανατολισμός μας ήταν οι ανάγκες των τροφίμων, με τις υπάρχουσες διαβαθμίσεις τους από το 110 στο 110. Δύο πλευρές αυτής της εμπειρίας ειδικά θα πρέπει ν' αναφέρουμε:

Η πρώτη αφορά την κατάσταση που επικρατούσε όταν ξεκινήσαμε να δουλεύουμε: η πλήρης εξαθλίωση και εγκατάλειψη των τροφίμων, η μοναξιά μέσα στη μαζικοποίησή τους, άνθρωποι χωρίς νά'ναι πρόσωπα, στερημένοι από βασικές δεξιότητες. Είναι εκεί, στο χώρο

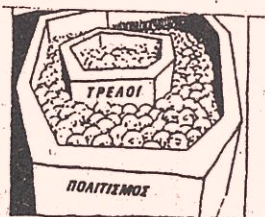
Η συντακτική ομάδα:
Αδάμ Χαρβάτης
Βασίλης Μοναστηριώτης
Γιάννα Κουτσουπούλου
Δέδες Λιτώνης

της εμπειρίας, όπου η γνώση αποδεικνύεται πολύ αφηρημένη και σχηματική για να χωρέσει αυτό που περιγράφει, τον ιδρυματισμό στην ακραία μορφή του και ταυτόχρονα χρησιμεύει για να οργανώσει την πραγματικότητα και να συνειδητοποιήσει την κρυφή λογική που υπάρχει πίσω απ' το "ακατανόητο" του εγκλεισμού.....

Από την άλλη, οι εργαζόμενοι: μη εκπαιδευμένοι, παραμελημένοι κι αυτοί, λίγοι και απογοητευμένοι από τις μεταρρυθμιστικές προσπάθειες που ξεκίνησαν τέροι σε συνεργασία με τη Μοιάδα Επανάστασης του Ψ. Ν.Θ. και διακόπηκαν λόγω βουλήσεων του Υπουργείου. Ο καθένας τους επιβίωσε διαφορετικά, άλλος με βία, άλλος με ψυχοφάρμακα, άλλος αναζητώντας μια διαφορετική προστική...

Το δεύτερο, η δουλειά μας, ήταν οργανωμένη πάνω στους εξής άξονες:

I. Ικανοποίηση των αναγκών των τροφίμων, οι οποίες ήταν τόσο όμοιες όσο και διαφορετικές μεταξύ τους, έτσι όπως θα μπορούσαν να τις αντιληφθούν και να τις εκφράσουν οι ίδιοι, μέσα από μια θεραπευτική αλληλεπίδραση (που να τους υπηρετεί δηλ. και ν'αφήνει χώρο για τις ανθρώπινες ανάγκες τους). Στην

αρχή έπρεπε εμείς να τις βλέπουμε περισσότερο και να τους διευκολύνουμε. Κατόπιν, αυτό ήταν περιττό, αυτονομούνταν όλα και περισσότερο. Το ενδιάμεσο διάστημα ζήσαμε και την άρνησή τους να μπουν στο πρόγραμμα πολύ θετικά, σαν απελευθέρωση από τον ιδρυματικό καταναγκασμό και προσπάθεια αυτοκαθαρισμού. Ήταν πολύτιμη, τόσο όσο και η μετέπειτα συμμετοχή τους στο πρόγραμμα, η αίσθηση της "ομάδας" που αποχτούσαν, οι διαπροσωπικές σχέσεις που έφτιαχναν, οι δεξιότητες που "θυμούνταν".

II. Παρέμβαση στο προσωπικό, μεσ' από μια ισότιμη σχέση συνεργασίας πάνω στη δουλειά και στη λήψη των αποφάσεων. Αυτό αποδείχτηκε δύσκολη υπόθεση, εις' αλήθεια, όπου η διαπροσωπική σχέση εβελοντήνοσηλευτή φάνηκε να είναι ο ισχυρότερος μοχλός για να προχωρεί η δουλειά, όπου τη "φοιτητική ετικέτα" έπρεπε κάθε στιγμή στην πράξη να την αρνούμαστε για να κερδίζουμε εμπιστοσύνη και συνεργασία.

III. Ανοιγμα στην κοινότητα του νησιού, μεσ' από κοινές εκδηλώσεις στο χώρο του Κ.Θ.Α. και παρουσία τροφίμων σε χώρους "έξωθεν των τειγών". Ήταν κάτι που αποδείχτηκε πολύ θετικό καθώς έμπρακτα η αποδοχή των ασθενών στο νησί μπορούσε ν' αυξάνει.

IV. Βελτίωση των συνθηκών ζωής μέσα στο Ψυχιατρείο, ένα κομμάτι δουλειάς που αφορούσε τις υλικές συνθήκες διαβίωσης, τόσο σημαντικό υπόβαθρο για να ξεκινήσει η προσπάθεια αποκατάστασης.

Ο τρόπος δουλειάς μας ήταν πάντα συλλογικός και η υποστήριξη που είχαμε από τους ψυχιάτρους σημαντική. Η εμπειρία του καθενός προσωπικά αναντικατάστατη. Και η συλλογική εμπειρία από τη λήρο, αναδεικνύει τη δυνατότητα της αποκατάστασης των τροφίμων. Ενα σημείο που τα κυβερνητικά προγράμματα δεν αξιολόγησαν ως τώρα ήταν η προστική ελπίδα για τους τρόφιμους, η προστική επανάστασή τους που έδειξε η εμπειρία μας. Και το ερώτημα παραμένει: σε ποιο πρόγραμμα θα συμπεριληφθεί η δυναμική του ΚΘΑ, οδηγώντας σε πραγματικές, σύμφωνες με τις ανάγκες των ασθενών και των εργαζομένων, λύσεις;

Ομάδα Εβελοντών Λέρο

Το σύνθημα της εβδομάδας:

Όχι στο παρελθόν

Από πάνω των μαθητών στην πορεία της 6.12.90
ενάντια στο Πολυνομοσχέδιο

"Θύκια για μεταξωτές κορδέλλες f

...και η απόλυση"

Τις τελευταίες μέρες ζήσαμε για μια ακόμη φορά την προσπάθεια να μας πείσουν πως τα οικολογικά ζητήματα δεν είναι πολιτικά (με πολιτικά αίτια και επιπτώσεις) αλλά είναι προβλήματα τεχνικά (και άρα χρίζουν τεχνικών λύσεων).

Ο λόγος γίνεται για τα μέτρα Μάνου (υπουργού Π.Ε. ΧΩ.Δ.Ε.) για το νέφος της Αθήνας. "Το νέφος, κύριοι" φαίνεται να μας λείπει ο κ. Μάνος, "δεν είναι ζήτημα πολιτικό. Αλλά χρειάζεται ν' αντικαταστήσουμε τα αυτοκίνητα παλιάς τεχνολογίας με τ' αυτοκίνητα νέας τεχνολογίας (με καταλύτη που καίει απόλυση). Στα νέα μέτρα θα προσθέσω και λίγη σάλτσα π.χ. για αύξηση του πράσινου ή κερμιά αοριότητα για μετρό (το οποίο άλλωστε το "χτίζουμε" από τις αρχές της δεκαετίας του '60) και η συνταγή είναι έτοιμη.

Με μεγάλη προσοχή ο τύπος και η πολιτική εξουσία (κυβέρνηση και αντιπολίτευση) αποκρύβουν πως:

-Ήδη από το 1971 έρευνες αποκαλύπτουν συνεχώς πως η απόλυση βενζίνης μπορεί να συμβάλλει στη μείωση ορισμένων ρύπων αλλά ταυτόχρονα συμβάλλει στην αύξηση ορισμένων άλλων, π.χ. οι καρκινογόνοι αρωματικοί υδρογονάνθρακες. Η απόλυση είναι πιο επικίνδυνη από τη μόλυβδο, είναι καρκινογόνα. Οι τελευταίες έρευνες που επιβεβαιώνουν τα παραπάνω συμπεράσματα έγιναν τέτοιου καιρού στην Ιταλία. Το νέφος ίσως δεν θα φαίνεται τόσο, αλλά θα σκοτώνει περισσότερο.

-Με τη χρήση της απόλυσης βενζίνης αυξάνεται η κατανάλωση καυσίμου κατά 10-20% και άρα και τα καυσόεργα (χαράς ευαγγέλια βέβαια για τις πολυεθνικές πετρελαίου).

-Οι καταλύτες είναι ευαίσθητοι και θέλουν αλλαγή κάθε 60.000-80.000 χλμ. Κοστίζουν 200.000-300.000 δραχ. και όταν καταστραφούν έχουν ακόμη μεγαλύτερη αύξηση της ποσότητας των καυσαερίων. Πόσοι θα είναι αυτοί που θα αλλάζουν τους καταλύτες στην ώρα τους;

Μπορεί βέβαια το πρόβλημα του νέφους να μη λύνεται, με τα "μέτρα Μάνου" λύνονται όμως για τον κ. υπουργό άλλα προβλήματα:

1. Ο κ. Μάνος μας πείθει (ή τουλάχιστον έτσι νομίζει) πως μελέτησε σοβαρά το θέμα (άλλωστε γιατί οι τόσες συνεδριάσεις με τους άλλους υπουργούς;). Επιβεβαιώνει λοιπόν την αναγκαιότητα της ύπαρξής του.

2. Ικανοποιεί στο μέγιστο βαθμό τους εισαγωγείς αυτοκινήτων (αυτοί θα κερδίσουν από την αντικατάσταση των παλιών Ι.Χ. με καινούργια). Ικανοποιεί βέβαια και τις πολυεθνικές πετρελαίου (αυτές θα κερδίσουν διπλά από την αύξηση κατανάλωσης βενζίνης). Άρα και ο διπλασιασμός των κερδών της BP (λόγω κρίσης στον κόλπο) δεν τους έφταναν.

Το πρόβλημα του νέφους θα λυθεί βέβαια, όχι όταν η επίσημη τεχνική θα ανακαλύψει τα πραγματικά

καθαρά αυτοκίνητα, αλλά όταν γίνει συνείδηση η ανάγκη δραστηρικής μείωσης της συνολικής κυκλοφορίας Ι.Χ. με αντικατάστασή τους από καθαρά μέσα μαζικής μεταφοράς, η ανάγκη αποκέντρωσης (μέσα κι έξω από το λεκανοπέδιο της Αττικής), γειτνίασης εργασιών και κατοικίας κ.α.

Υ.Γ.: Περισσότερα για το πρόβλημα νέφος-κυκλοφοριακό-αυτοκίνητο (και στη Θεσσαλονίκη) αλλά και για άλλες τεχνικές "λύσεις" σε οικολογικά προβλήματα θα υπάρχουν στα επόμενα τεύχη.

Στις 6 Δεκεμβρίου, τέταρτη επέτειο της δημόσιας άρνησης στράτευσης για λόγους συνείδησης από το Μιχάλη Μαραγκάκη - πρώτη στην Ελλάδα εφτά έβδομοι δήλωσαν δημόσια την απόφασή τους να επιστρέψουν τα απολυτήρια του στρατού δείχνοντας έτσι την αντίθεσή τους στους εξοικλισμούς, στον πόλεμο και στα συμφέροντα που κρύβονται πίσω απ' αυτόν, και την άρνησή τους να λάβουν μέρος σε έναν ενδεχόμενο πόλεμο στον περσιικό κόλπο. Η κίνηση αυτή έγινε με πρωτοβουλία της ειρηνιστικής αντιμιλιταριστικής ομάδας της οικολογικής κίνησης Θεσ/νίκης, λίγες μέρες μετά την παγκόσμια ημέρα των φυλακισμένων για την ειρήνη, κι είναι μια πρώτη προσπάθεια έμπρακτης αντίθεσης στον πόλεμο του κόλπου (ή των πετρελαίων), καθώς αναμένονται και νέες δηλώσεις επιστροφής των απολυτηρίων στρατού από νέους αντιρρησίες συνείδησης.

ΗΡΕΣΙΑ... ΟΥΚ ΕΙΣΙΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΙ

Μυστήρια πράγματα και μεγάλη κίνηση στην αντιτρομοκρατική ομάδα της αστυνομίας. Πολύς κόσμος κηλαϊνοέρχεται. Μπαίνει ο Μαζοκόπος, μπαίνει ο Μπουκουβάλας, βγαίνει ο Μπουκουβάλας, μπαίνει ο Μπουκουβάλας... Αποφασίστε βρε παιδιά. Είναι ή δεν είναι οι άνθρωποι τρομοκράτες; Η μήπως συλλαμβάνουμε όποιον πα'ναι για να ακούει ο κοσμάκης και να λέει "μπράβω στα παιδιά, τουλάχιστον προσπαθούν..." ;

ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ.

Μεγάλη κίνηση στο Πανεπιστήμιο. Συνελεύσεις, καταλήψεις, αντιμαθήματα, κάρτυ, εκδηλώσεις, συζητήσεις, κορέσεις... Χαμός. Το φοιτητικό κίνημα αρχίζει να φάνεται να ξεσταίνεται και η ανυποχία να μεγαλώνει. Μόνο η ωριμότητα που οι καιροί απαιτούν δείχνει να ακουσιάζει.

Στο πλευρό των φοιτητών (και στα χνάρια τους) και οι μαθητές, που με τις δυναμικές καταλήψεις τους είχαν το πιο ηχηρό -μέχρι στιγμής τουλάχιστον- ΟΧΙ στις νέες ιδέες και τις μεγάλες εξυπνάδες...

Μαύρα Χριστούγεννα προβλέπεται να περάσει ο Κοτογιαννόπουλος. (Εκπίζουμε.....)

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣ...

—Το οικολογικό ημερολόγιο του 1991. Ένα ημερολόγιο-ατζέντα-σημειωματάριο (και πολλά άλλα) τσέπης, εύρηστο και βολικό. Είναι μια έκδοση της οικολογικής κίνησης Θεσ/νίκης για την οποία κυρίως εργάστηκαν οι Μ. Τρεμόπουλος και Γ. Δασκαλάκης.

—Το περιοδικό "Σκυλάκια του Παυλάκη". Το 9^ο τεύχος του περιοδικού που βγάδι η ομόθυμη ομάδα, μια από τις πιο δραστήριες οικο-εναλλακτικές ομάδες στο πανεπιστήμιο, με πλούσια και ενδιαφέρουσα ύλη.

Μην τα χάσετε.....

Στις 6 Δεκέμβρη -του Αι Νικόλα- χάθηκε ακόμη ένας μεγάλος αμφισβητίας της ροκ. Ο Παύλος Σιδηρόπουλος δεν είναι πια μαζί μας... Είναι όμως μαζί μας η δημιουργική του κνοή, οι στίχοι του, η φαντασία του και η εκαναστατική του φωνή.
Δεν ξεχνιέται εύκολα ένας Σιδηρόπουλος....

Κάτι διαφορετικό... στο πώς αγωνιζόμαστε (1)

Ο σύλλογος φοιτητών Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικής-Ψυχολογίας (ΦΠΨ) διοργάνωσε στις 7,8 και 10 Δεκέμβρη τριήμερο εκδηλώσεων με τα εξής θέματα:

- "Αναπηρία και αποκατάσταση" Με μέλη της επιτροπής για τα δικαιώματα των αναπήρων, της ομάδας αυτοβοήθειας ατόμων με αναπηρίες στο Πανεπιστήμιο και εργαζόμενους στο χώρο της αναπηρίας.

- "Άερος και Ψυχιατρική μεταρρύθμιση" Με την συμμετοχή εθελοντών της Άερου.

- "Η ίδρυση σχολής Ψυχολογίας στη Θεσσαλονίκη"

Την διοργάνωση του τριήμερου ανέλαβε η επιτροπή αγώνα ενάντια στο Πολυνομοσχέδιο για την Παιδεία. Φαίνεται πως γίνεται συνείδηση στο ΦΠΨ, πως η κινητοποίησή τους θα πρέπει να περιλαμβάνει την κριτική στη γνώση που παρέχει το Πανεπιστήμιο (τι γνώση παράγεται, πώς παράγεται και για ποιούς παράγεται).

Η ανάγκη για... κάτι διαφορετικό (2)

Η κριτική στη γνώση (για την οποία μιλήσαμε παραπάνω) δεν είναι απλά ένα ασημαντό συμπλήρωμα στον αγώνα ενάντια στο Πολυνομοσχέδιο αλλά και γενικότερα στον αγώνα προς την ανθρώπινη απελευθέρωση. Είναι βασικό στοιχείο, που θα τονώσει τις εσωτερικές διαδικασίες του κινήματος που αναπτύσσεται τώρα και την συμμετοχή, θα βρει νέες συνδέσεις με την κοινωνία (νέοι κοινωνικοί χώροι), θα δώσει περιεχόμενο στον αγώνα αλλά και τις βάσεις για την συνέχισή του μετά το τέλος των κινητοποιήσεων (που ως ελπίζουμε θα έχουν σαν αποτέλεσμα να μην περάσει το Πολυνομοσχέδιο).

Άλλωστε ως μην ξεχνάμε πως ο Υπουργός σκέφτεται το ενδεχόμενο να μην περάσει τις ρυθμίσεις μέσω του Πολυνομοσχεδίου αλλά μέσω Προεδρικών διαταγμάτων.

Τότε θα φανεί ακόμη περισσότερο η αναγκαιότητα να προβάλλουμε όχι απλά τα αιτήματα για υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας, αλλά το αίτημα για την αυτοδι-αχείριση των αναγκών μας. Το αίτημα για αυτοδιαχείριση-αυτοοργάνωση της γνώσης μας θα φανεί τότε τόσο βασικό είναι. Το αίτημα όμως αυτό αποκτά ουσιαστικό περιεχόμενο όταν δεν είναι απλά μια διεκδίκηση που βγαίνει από τις πλατφόρμες και τις προκηρήξεις των κατελιημένων σχολών, αλλά από την πρακτική τους.

Η πρακτική αυτή πρέπει να είναι πρακτική αυτοδι-αχείρισης για να μπορεί να αναδείξει ένα νέο λόγο ριζοσπαστικό. Μια τέτοια πρακτική θα περιλαμβάνει:

-1. Να τονωθεί ο ρόλος των γενικών συνελεύσεων και όχι των επιτροπών αγώνα ή επιτροπών κατάληψης.

-2. Να αναδειχθεί η εσωτερική ζωή των καταλήψεων με ομάδες δουλειάς για κριτική στη γνώση και αντι-μαθήματα (π.χ. για τις εναλλακτικές μορφές ιατρικής ενέργειας, γεωργίας, οργάνωσης σπουδών, για την αντιψυχιατρική).

-3. Να συνδυαστούν οι ταλιές μορφές αγώνα με νέες μορφές.

Το κατελιημένο Πανεπιστήμιο να αυτοδιαχειριστεί τη ζωή του (το Πανεπιστημιακό τυπογραφείο, την λέσχη τα πανεπιστημιακά ξυλουργεία και εργαστήρια, computers, σχήματα).

Κι ακόμη φανταστείτε τι διαφορετική δυναμική θα είχαν ενέργειες όπως:

-η χρήση εργαλείων και υλικών από τα Πανεπιστημιακά εργαστήρια για να γίνουν προσπελάσιμοι στα άτομα με αναπηρίες οι χώροι του Πανεπιστημίου αλλά και χώροι μέσα στην πόλη.

Με μια τέτοια δραστηριότητα δημιουργούνται νέες συνθήκες συμμετοχής. Οι φοιτητές δεν αναβέτουν τις καταλήψεις και τους αγώνες που οι ίδιοι φηφίζουν σε κάποιες πρωτοπορίες.

Ακόμη συνδέεται το κίνημα μ' ένα νέο κοινωνικό χώρο. Προβάλλεται η αυτοδιαχείριση όχι ως μακρινό όραμα, αλλά ως συγκεκριμένη πραγματικότητα που τα πρώτα της στοιχεία τα ζούμε τώρα και όχι όταν -σε άγνωστο χρόνο- πραγματοποιηθεί ο ... (καλός) σοσιαλισμός.

Σκεφτείτε επίσης πόσο μπορεί να αναπτύξει τη δυναμική του Κινήματος:

-η χρήση εργαλείων και υλικών του Πανεπιστημίου για τη δενδροφύτευση χώρων του ΑΠΘ που τοιμεντοποιήθηκαν βγάνασα καταστρέφοντας δέντρα (π.χ. πάρκιγκ φιλοσοφικής, χώρος μπροστά από τη Νομική) και για την προσφορά τους στους πολίτες της Θεσσαλονίκης μπορούν να εξεταστούν ανάλογες ετεμβάσεις στην ίδια την πόλη.

-Η χρήση των οχημάτων του Πανεπιστημίου για την αυτοχρηματοδότηση του κινήματος με τη μεταφορά υλικών για ανακύκλωση. Τα κατελιημένα σχολεία όπως είναι σκόρπια στην πόλη μπορούν να χρησιμεύουν σαν χώροι συγκέντρωσης του υλικού. Και γενικότερα οι αποκεντρωμένη χωροθέτηση των σχολείων μπορεί να φανεί χρήσιμη.

Ακόμη μπορεί να εξεταστεί το ενδεχόμενο να μετατραπούν οχήματα σε προσπελάσιμα για τις ανάγκες των ατόμων με αναπηρίες, αλλά και να χρησιμοποιηθούν στη συνέχεια για τη μεταφορά τους.

Είναι βέβαια διαφορετικοί τρόποι διαμαρτυρίας, προβολής του αγώνα μας. Κάθε σχολή μπορεί να φανταστεί τρόπους παρέμβασης στη ζωή της κοινωνίας (π.χ. οι Δασολόγοι στο θέμα της οικοπεδοποίησης του Γέιχ-Σού).

Ας μην ξεχνάμε, η αντίσταση χρειάζεται φαντασία.

ΣΟΥΦΡΕΑΛΙΣΜΟΣ . . .

† Ένα από τα νέα μέτρα που προωθεί η κυβέρνηση με το πολυνομοσχέδιο για την παιδεία είναι κι η περικοπή των παροχών για την ανώτατη εκπαίδευση. Και αυτό γιατί; Μα για το γνωστό λόγο: "Δεν έχουμε λεφτά".

Είναι ο ίδιος λόγος που η κυβέρνηση συνεχίζει με αυξανόμενους ρυθμούς την πολιτική της λιτότητας των οικουμενικών κυβερνήσεων. Δεν έχουμε λεφτά για τη σίτιση των φοιτητών γιατί πρόπερι προτιμήσαμε να δώσουμε 70.000.000 δρχ. για να καγκελοφράξουμε το χώρο του Πανεπιστημίου. Βλέπετε, το Πανεπιστήμιο πρέπει να είναι απομονωμένο από την κοινωνία: Οι φοιτητές στα μαθήματά τους και στο διάλειμμα να παίζουν στον... αυλόγυρο.

Δεν έχουμε λεφτά για την στέγαση των φοιτητών γιατί πέρυσι προτιμήσαμε να δώσουμε 10.000.000 δρχ περίπου για το βάψιμο των τοίχων του Παν/μίου. Καθαριότητα και τάξις προέχουν. Άλλωστε είναι ενοχλητικά τα συνθήματα στους τοίχους που διαμαρτύρονται για τις ελλείψεις στις σπουδές και τη ζωή των φοιτητών. Επειτα, η ομοιομορφία πρέπει να υπάρχει και στους τοίχους. Ομοιομορφία είναι η ιδεολογία μας: πώς θα σας φαινόταν και ποδιές στο ΑΠΘ (άσπρες κατά προτίμηση σαν τους τοίχους του ουδέτερου πανεπιστημίου);

Δεν έχουμε λεφτά για τα βιβλία των φοιτητών. Δεν ντρέπονται οι αναρχικοί αλήτες να κάνουν κατάληψη στη φιλοσοφική στα Γιάννενα; Αφού οι φαμφάρες και οι γιορτές για τα 25 χρόνια του Παν/μίου των Ιωαννίνων κόστισαν 70.000.000!! Πού να τα βρούμε με τα λεφτά; Το κράτος μας είναι φτωχό και χρειάζονται ένα σωρό έξοδα για να βγει ο κ.Κοντογιαννόπουλος στην τηλεόραση μέσα 'σε γιορταστική ατμόσφαιρα και να δηλώσει ότι όλα πάνε καλά στο πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων.

Μπορεί να χρειάζονται λιγότερο από 3.000.000 για

να γίνουν προσπελάσιμοι στα άτομα με αναπηρίες οι χώροι του ΑΠΘ, μα υπάρχουν και προτεραιότητες. Οι καθηγητές σας χρειάζονται άνεση για να αναβαθμίσουν το πανεπιστήμιο. Χρειάζονται 500 πολυθρόνες (30.000 δρχ περίπου η μία) για να κάθονται. Πολλαπλασιάστε 30.000 επί τον αριθμό των καθηγητικών οτισθίων, να δείτε πόσο βγαίνει.

Δεν έχουμε λεφτά με παιδιά. Να, μα το θεό: κοιτάξτε τις τσέπες μας και μην ρωτάτε που θα το βρισκαμε το 1 τρις για τους Ολυμπιακούς (200 δις για τη διοργάνωση, 300 για τα αναγκαία έργα υποδομής και 500 για τα επιθυμητά έργα υποδομής σύμφωνα με τον προϋπολογισμό της διοργάνωσης). Και τι σημασία έχει με παιδιά που οι υπερβάσεις του προϋπολογισμού σύμφωνα με τους δικούς μας υπολογισμούς θα είναι 30-100% ενώ στα έργα του Μόρνου ήταν 400% ;

Α παραγίνατε αυθάδεις: τώρα ρωτάτε και γιατί θέλαμε τόσο πολύ να πάρουμε τους Ολυμπιακούς, αφού σε προϋπολογισμένα έξοδα 1000 δις θα είχαμε έσοδα 200 δις (σύμφωνα με τους επίσημους υπολογισμούς). Αν δεν πουλήσεις με εθνικά ιδεώδη, αρχαίο πνεύμα αθάνατο και μεγάλες ιδέες, πώς θα κρατήσεις την εξουσία, πώς θα ελέγχεις τον πολίτη; Επειτα είναι και οι μίζες: Ξέρεις τι παραδάκι έχει να πέσει στις τσέπες μας με τις προμήθειες από τα μεγάλα έργα;

Την αγορά του αιώνα του τη θυμήθηκες τώρα; Ξοσσοσ πικέρι στο στόμα.....

Το παραμύθι της έλλειψης χρημάτων είναι σαθρό και ασταθές σα χάρτινος πύργος. Δεν αρκεί όμως για το φοιτητικό κίνημα να προβάλλεις στις μέρες που θα ακολουθήσουν το τεταλαιωμένο αίτημα "λεφτά για την παιδεία". Η παιδεία δεν είναι ουδέτερη. Τι να την κάνεις μια αύξηση των δαπανών για την παιδεία όταν αυτά θα χρησιμοποιούνται για κάγκελα, για άσπρισμα τοίχων, για 500 καρέκλες, για να γίνει το παν/μιο όλο πιά ιεραρχημένο και τεχνοκρατικό: για σχολές ελίτε και μεταπτυχιακούς κύκλους σπουδών.

Χρειαζόμαστε λεφτά για τις ανάγκες μας κι όχι για τα τεχνοκρατικά τους σχέδια για "αναβάθμιση". Το ζήτημα δεν είναι κυρίως το αν τα λεφτά για την παιδεία είναι πολλά ή λιγα, αλλά το ποιός τα διαχειρίζεται. Γιατί αυτός που τα διαχειρίζεται, τα διαχειρίζεται για τις δικές του ανάγκες και σχέδια. Η διαχείριση των χρημάτων του παν/μίου πρέπει να είναι στους φοιτητές μια και για αυτούς υποτίθεται ότι υπάρχει το παν/μιο.

Βέβαια στη συγκυρία που περνάμε ένα αίτημα θα πρέπει να κυριαρχήσει από πλευράς του φοιτητικού κινήματος: να μην περάσει το πολυνομοσχέδιο. Μόνο όμως η εναλλακτική δράση θα εξασφαλίσει τη συμμετοχικότητα του κινήματος και τη συνέχειά του.

Για αυτά όμως θα επανέλθουμε στο επόμενο τεύχος..

Η δήλωση της εβδομάδας:

"Η σημερινή Κυβέρνηση είναι η καλύτερη που γνώρισε ο τόπος από το 1949".

Κ.Μητσοτάκης, πρωθυπουργός του τόπου.